

Ježíšovo podobenství o hostině – Bacha!

1. čtení: Iz 25,6-9

Kázání: Mt 22,1-14

Bratři a sestry,

dnes to bude složité. Ono to Ježíšovo podobenství totiž je složité, možná spíš náročné. Ono to křesťanství, to následování Krista totiž není nic snadného. Rozhodně ne plytkého. Jakože se naučím odříkávat ta správná slova a správně se tvářit v kostele a je to. I když ten děj toho dnešního podobenství zas tak složitý není. Zkuste si to představit: Král žení svého syna, uspořádá velikánskou hostinu a pozve všechny, které se sluší pozvat. Nikdo nepřijede. Zkusí je pozvat podruhé. (doslova) Všichni se na to zase vykašlou a někteří navíc zabijí i ty královské posly. Tyhle vrahy nechá král zahubit a jejich město vypálit. A pozve každého, kdo bude moci přijít. A když oslava začne, král si všimne někoho, kdo nemá svatební šaty. Zeptá se ho, proč to? A když se nedočká odpovědi, nechá ho svázat a vyhodit do tmy, kde je to hodně smutné. Konec. A Ježíš říká, že je to podobenství o království Božím.

No, tak nevím. Je to celé dost divné. A je to trochu brutální podobenství. A o čem vlastně konkrétně je? A kdo je kdo v tom podobenství? A proč ho Ježíš vykládal a proč ho máme v Bibli a proč se konkrétně o tomhle podobenství v kostelích moc nekáže? Protože je to složité, náročné.

Tak co my s tím? To první, zkusme se nevyhýbat v tom Božím slově těm náročným a těžko pochopitelným věcem. Jistě, nemusíme je všechny chápat, nemusíme jim rozumět, něco člověk pochopí až se zkušenostmi, ale je něco jiného, když tohle člověk uzná poté, co to zkusil, než když je to vlastně jenom výmluva pro lenost. Nechce se přemýšlet, v Bibli jsou i hezcí místa a to důležité z Bible a křesťanství už stejně dávno znám. No, tak tohle je myslím dobrý začátek pro to, aby člověk dopadl jako ten chlapík z podobenství, který neměl svatební šaty a skončil někde venku ve tmě namísto na hostině.

To podobenství totiž není určeno lidem nevěřícím, neznalým, začátečníkům. Nene, je určeno právě těm, kteří už Pána Boha znají, už s ním něco prožili. Ať už židé v tehdejších synagogách nebo křesťané v dnešních kostelích.

Tak o čem to teda je? No, je to podobenství, tedy hádanka. A nejčastěji je tou otázkou: Kdo v tom příběhu jsem já? Jako kdo se mám najít, poznat? Jako ten král? Nene. Králem v Ježíšových podobenství je většinou Pán Bůh. Tak začněme od něj. Bůh něco chystá. Hostinu. To je to první důležité. Celou tu dobu jde o hostinu, navíc svatební a ještě navíc královskou svatební hostinu pro svého syna. No, bude spousta jídla a pití a hudby a srandy. To je přece krása. Kdo by nechtěl oslavovat a zároveň se zadarmo najíst a napít a zazpívat si a zatančit? A tahle hostina bude doopravdy Boží. Alespoň tohle nám Pán Bůh slibuje. Že na konci času to všechno skončí neobrovským průšvihem a zničením planety a všeho živého a katastrofou. Ne, na konec to bude obrovská radost v Boží režii. No to je přece krása žít s tímhle výhledem.

Takže král nejsu. Tak ti první hosté, kteří se to královské pozvání vykašlali? A šli si v lepším případě každý za svým? V tom horším ještě zabili královské posly? Snad ani tohle se nás netýká. Doufám. I když najít se v téhle roli, přiznat si, že Pán Bůh a nějaká jeho hostina není pro mě důležitější než vlastní obchody a práce a moje osobní věci, to není zas tak špatný začátek. S tím jde ještě něco dělat. Třeba se omluvit, přiznat, že jsem byl soběstřednej trouba a přece jenom se na tu hostinu vydat. I když se svěšenýma ušima.

A nebo se mám najít v těch, kteří byli pozváni až potom? Ti se k tomu dostali jak slepej k houslím. Někde na cestách kdoví odkud a kdoví kam je zastihlo pozvání na královskou svatbu. Bez zásluh, bez urozeného původu, bez těch správných rodičů, kteří místečko na hostině zajistí. Ano, jestli někdo v tomhle podobenství vyjadřuje, jak se cítím před Pánem Bohem, tak to jsou tihle posbírání na cestách. A čteme tam, že to byli dobří i zlí. No to su přece já. Dobřej i zlej. Takovej všelijakej. Jo, to je moje role. Pán Bůh mě zve, ne proto, jak su skvělý, ne proto, jak urozené mám rodiče, ne proto, jak su úspěšný, chytrý a zajímavý a slušný. Ne pro to, jak se mi v životě daří a su bohatý a hezky se oblíkám. Dokonce ani ne proto, jak dobrý jsem člověk. Protože nic z toho nejsou. Protože nejde v prvé řadě o mně. Ani o vás, bratři a sestry. A to je moc důležité poučení z tohoto podobenství. Já nejsem středem vesmíru. Svět se netočí kolem mě. Ta hostina se přece nekoná kvůli mě. Jde o

toho krále a jeho syna. Jde o Pána Boha. A jestli je nějaký Bůh, jestli je někdo, kdo má právo si říkat Bůh, jestli je nějaká nejvyšší láska, pravda, život, krása a dobro, pak tady není kvůli mě. K vůli mně. Jestli je nějaký Bůh, tak není jeho úkolem mi sloužit. Co by to bylo za Boha, kdyby musel poslouchat mě? To já jsem tady kvůli němu. Jestli je nějaký Bůh, opravdový Bůh, tak je mým úkolem se k němu vztahovat, já mu mám sloužit, ne on mě, já mám být mu k vůli. To není moje hostina. Já jsem jenom host. A ne moc vážený host.

No dobře, nakonec se to povedlo, sál je plný. Začalo to. Ale co ta scénka s tím chudákem, kterého z té svatby vykopli? Protože se správně neoblík. Co to má znamenat? Hodně dlouho jsem to četl tak, že jsem byl na toho krále, na Pána Boha naštvaný. Jaké milosrdenství, jaké pozvání pro všechny, když pak někoho vyhodí kvůli hadrům. Vždyť to on pozval všechny možné kdivy odkud. Bohaté i chudé, zdravé i nemocné, ty hezky učesané a hezky oblečené i oškubance v hadrách. A pak ho kvůli oblečení vyhodí? No to pěkně děkuju za takové pozvání. To abych tam radši nešel. S oblečením mi to zrovna moc nejde. Jenže tady nejde o to, že ten člověk si nevzal kvádro. Nebo že neměl dost slušné oblečení. Jde o to, že nechtěl. Podle různých vykladačů se to svatební oblečení dokonce na svatbách rozdávalo nebo šlo jenom o projev úcty ke svatebčanům a hostitelům. Něco jako u nás je ten zelený nesmysl, co se špendlí na klopu. Ten člověk tam sice přišel ale svatbu, krále nijak neuznal. Nepřijal svoje místo jako místo pozvaného hosta, k čemuž prostě patří projev úcty, ano, v případě Boha projev pokory.

Vždyť se ho ten král ještě ptá, dává mu šanci. Nic. Ticho. Nezájem? Nestojíš mi za to, tahle svatba mi nestojí za to. Mám strach, že problémem toho člověka nebylo oblečení ale právě soběstředný pocit bohorovné namyšlenosti.

Víte, bratři a sestry, myslím, že je to podobenství o dvou věcech. Ta první, to je pokora. Taková ta úplně obyčejná, a přece vlastně tak vzácná pokora. S tou se vchází do Božího království, jedině s tou může člověk před Boha.

A ta druhá? Pán Bůh nás na té hostině hrozně moc chce. Ano, nejsme středem vesmíru ale jsme důležití. Pro Pána Boha moc důležití. Na té oslavě prostě musí být plno, musí to tam brebentit a řvát a smát se. A Bůh přežije i to, že nejsme urození a uhlazení a úspěšní. To jedině, co bůh nesnese je právě pýcha a namyšlenost, pocit, že já su někdo, že Boha mám v kapse a můžu si, co se mi zlíbí. S takovouhle před něj nechod'me, s takovouhle nechod'me ani na tu hostinu. To by špatně dopadlo.

Amen